

Fešák TEDDY

Počas mojej služby v PS som mal možnosť vidieť mnoho zaujímavých psov. Tu treba ešte povedať, že aj mnoho nezaujímavých. No jeden sa medzi nimi tak vynímal, ako perla medzi fazuľami. Tým bol TEDDY. Bol to pes plemena „Nemecký ovčiak“. Farbu mal, povedal by som, že klasickú pre nemeckého ovčiaka i keď farebný štandard pre toto plemeno nie je prísne určený. Videl som mnoho farebných variant, od šedočiernej, cez čierno hnedú až po úplne čiernu, ako uhoľ. Teddy bol pekne vyfarbený s matne lesklou srst'ou. Chrbát a chvost mal čierny a ostatné časti tela, ako aj špičku chvosta mal hnedo-hrdzavej farby. Bol to mladý a pekne urastený psí fešák. Vyzeral skutočne veľmi dobre, každým svojim cólom. Mal peknú postavu a k tomu aj elegantnú chôdzu. Sebavedomé vystupovanie aj múdre a zvedavé oči. Všade kde sa zjavil pútal pozornosť už svojim zjavom a bol každému hneď na prvý pohľad sympatický. Teddy bol síce len pes, no nie len taký hoci aký...

Po prvý krát som ho stretol na 9. RPS Cetviny v roku 1971, kde som bol v psovodskom kurze v tzv. „H-1“. Mohol mať vtedy tak zo dva roky. Temperamentu mal, povedal by som, že viac než dosť a energiou priam sršal. Bol samozrejme aj výraznou psou osobnosťou a rešpektovať ho musel neraz aj jeho vlastný psod, lebo keď si on niečo zobral do hlavy, bolo ťažké mu to z nej vytĺcť.

Mal aj jeden výrazný až čudný zlozvyk, alebo slabosť a tou boli kamienky. A to aj také veľké ako päst'. Ak náhodou nejaký našiel a nemal už iný v papuli, tak si ho hneď zobral a len tak si ho v nej nosil. Ibaže obyčajne mával ochranný košík a ten mu v tom prekážal. Vtedy sa chudáčisko snažil, čo to dalo. Zanovito s ním bojoval, aby si ho mohol zobrať do tlamy. Keď sa mu to nedarilo, vtedy priam skuvíňal. Jeho psod mal s ním neraz plné ruky práce, aby ho nejako od neho odtrhol, alebo aspoň odpútal jeho pozornosť iným smerom. Ak sa mu však podarilo počas chôdze bez košíka nejaký kameň nájsť, ihneď po ňom chňapol a hrdo si ho potom niesol, ako nejakú vzácnu korisť. Dostať mu ho z papule bolo možné len jedinou fintou a to tak, že ste mu podhodili iný. Vtedy ten prvý obyčajne pustil a druhý ihneď schmatol a niesol si v papuli zasa ten. Teda nemal prázdnu tlamu ani sekundu. Všetci sme sa tomu čudovali, lebo neraz týmto svojim zlozvykom vzbudzoval pozornosť širokého okolia.

Raz jedného rána, v ohrade kde sme mali našich psov zaradených v psovodskom kurze, sme zistili čudnú vec. Veľké psie búdy tam stáli zoradené v dvoch proti sebe stojacích radoch a pri nich boli priviazaní naši psi o železné kolíky. Pri jednej tejto búde bola obrovská kopa hliny, ako keby tam bol niekto vykonával v noci zemné práce. Mohlo jej tam byť tak vyše kubíka. A akoby náhodou práve pri Teddyho búde. Všetci sa tomu čudovali, že prečo..? Po krátkej obhliadke sme na to prišli. Nahrabal si ju sám Teddy, takpovediac osobne vlastnými pazúrmí. Zeminu vyhrabal v maximálnom rádiuse, akú mu len dovoľovala dĺžka jeho reťaze. Hĺbka tej jamy bola hádam pol metra. Zemina ktorú tam Teddy vtedy nahrabal bola z časti v jeho búde, ale väčšinou pred ňou. Hlavne jej však bola až neuveriteľne veľká kopa. Ale prečo..?

Dumali sme, dumali a nakoniec sme na to prišli. Celkom kúsok, tesne pred okrajom tej veľkej jamy ležal, neviem či náhodou, ale jeden kameň veľkosti približne slepačieho vajca. No a ten chcel Teddy dočiahnuť, stoj čo stoj, po celú tú dlhú noc. Lenže dĺžka jeho reťaze bola o pár centimetrov kratšia, akoby bol on potreboval. Mal ten kameň chudáčisko teda tesne pred ňufákom a nie, a nie ho dočiahnuť. Zúfalo bojoval s reťazou, hrabal hlinu svojimi veľkými silnými labami, ale nedarilo sa mu... Tá noc bola pre neho akiste veľmi dlhá a ťažká, lebo inak by tú neuveriteľne

veľkú kopu hliny nebol nahrabal. Nakoniec sme sa tomu všetci s chuťou zasmiali. A od vtedy sme ho už volali: „Teddy - Kamínek“. Táto chutná prezývka mu skutočne pasovala a nakoniec mu aj prischla, viac ako jeho pravé meno.

Keď v to ráno prišiel k Teddymu jeho psovod, mohlo ho šľak trafiť..! Len sa chytil za hlavu a bohapusto mu vynadal. Citovať to nemá význam... Teddy bol ráno celý zašpinený hlinou od jeho zemných prác, ako baník. Nechápadúc hľadel na svojho psovoda svojimi vypúlenými očiskami, nevediac prečo sa tak na neho zlostí... Táto veselá historka potom ešte dlho rezonovala v debatách medzi nami psovodmi. A od vtedy bol Teddy v našom psovodskom kurze, dnes by sme jednoducho povedali že: „Super star“.

No Teddy mal ešte jednu a to ďaleko výnimočnejšiu vlastnosť a tou bola jeho zvláštna povaha. Bol totiž nesmierne agresívny a tvrdohlavý. Tiež aj nesmierne fyzicky odolný voči úderom, vedeným proti nemu. Teddy bol teda skutočne veľmi nebezpečný pes! Keby bol ponechaný bez dozoru, dokázal by v mžiku zabiť hoc aj dospelého človeka..! Mal úžasný stisk čeľustí a o jeho veľkých inak veľmi pekných zuboch už ani nehovorím. Myslím, že dnes by bol na neho treba hádam aj zbrojný preukaz, skupiny „A“. No jeho psovod to veľmi dobre vedel, lebo ho poznal ako svoju dlaň. Ochranný košík a obojok s vôdzkou, to všetko bolo na Teddyho v niektorých prípadoch skutočne málo. Vtedy si musel jeho psovod k nemu pričupnúť a držať ho okrem vôdzky ešte aj pevne druhou rukou okolo krku, aby dokázal jeho agresívny útok zmariť ihneď v zárodku. Po každej stránke ho vedel zvládnuť a nepamätám sa, že by mu bol niečo v nestráženej chvíli vyvedol. Mať takéhoto psa bola veru veľká zodpovednosť, no jeho psovod to vedel s Teddym na výbornú. Tak isto ako aj potom celý psovodský výcvik. My psovodi, čo sme boli zvyknutí denne sa pohybovať medzi našimi služobnými psami, sme sa ich samozrejme už vôbec nebáli, lebo sme ich jednoducho dobre poznali. No keď sa jednalo o Teddyho, to bolo teda celkom iné kafé..! Teddy bol také čosi, ako taká malá atómová bomba v muničáku...

Neverili by ste, ale tento spomínaný Teddy pochádzal pôvodne z civilu. Vlastnila ho jedna ženská z Prahy. Tá bola z neho doslova zhrozená. Lebo z jej milého psíčka vyrástol časom, veľmi nebezpečný grázel. Bála sa ho ona, i celá jej rodina, ba aj všetci susedia a tiež každý kto ich stretol. Nemohla ho nijako zvládnuť a mala z neho oprávnené veľké obavy, že niečo hrozného niekomu vyvedie... Teddy bol navyše ešte aj výnimočne silný pes, mohol by ťahať hoc aj sane. Povláčiť teda takú slabú ženu, by nebol pre neho žiadny problém. Z mladého Teddyho išiel teda riadny strach..! Po porade s príbuznými sa múdro rozhodla, že ho niekomu podaruje, kto dokáže jeho hroznú povahu využiť. Zašla teda v Prahe na „Veliteľstvo pohraničnej stráže“, aby im ho ponúkla. Tam sa tomu chvíľu čudovali, no len čo Teddy naznačil prvý agresívny útok, ihneď zistili, čo je zač..! Po krátkej porade sa dohodli, kedy a kde ho odovzdajú a nesprátny psíček skončil v kotercoch pohraničnej stráže. Tí ho potom prevelili na Budějovickú brigádu PS a tí zase na pohraničnú rotu, kde ho prideliť tomuto psovodovi, čo s ním bol v kurze tam s nami na Cetvinách. No a tak nejako sa stal z Teddyho PS-ák.

Jeho psovodom bol jeden Slováč. Bol to vyšší sympatický povedal by som že „špinavý blondák“, ktorý pred vojenčinou pracoval, ako sa pamätám v Bošianskej koželužni. Viac bohužiaľ o ňom už neviem. Ani z ktorej pohraničnej roty presne pochádzal. Myslím ale, že to bola jedna z „Novohradských“ pohraničných rôt. Ročník mohol byť tak asi ako ja, teda 1951. Rád by som sa sním dnes stretol a zaspomínal na tie staré časy, keď sme boli spolu psovodmi v Cetvinskom psovodskom kurze. Spýtal by som sa ho, ako sa mu neskôr potom s Teddym darilo. Na jeho meno si už tiež nepamätám. Lebo my psovodi sme sa tam navzájom oslovovali menami našich psov, čo sa

nám všetkým do jedného páčilo. Ba čo, priam sme boli na to hrdí. Dýchala nám z toho taká psovodská spolupatričnosť na ktorú dodnes rád spomínam. Teda on sa volal vtedy: „Teddy“ a ja „Tula“. Keby ste o ňom niekto niečo vedeli, dajte mi prosím Vás vedieť. Pravdepodobne teda žije len zopár kilometrov odo mňa, no ja nemám o ňom ani chýru...

Teddy sa aj mne tak veľmi páčil, že by som si ho bol najradšej zobral, takpovediac do rodiny. Napadlo ma to raz na Cetvinách práve vtedy keď sa Tula hárala... Išli sme s tým bošancom len tak na prechádzku, poza rotu spolu s našimi psami. Bolo to ku koncu kurzu a vládla tam už celkom pohodová atmosféra, povedal by som, že skoro ako na rekreácii. Naši psi už mali všetko dobre nacvičené a nebolo pochyb, že záverečné skúšky zvládneme na výbornú. Rozmýšľal som nahlas takto: „*Necháme Teddyho nakryť Tulu.*“ Tula bola tiež jeden pekný pes aj keď mala trochu poškodené zuby. Nemala to však vrodené, spôsobila jej to len vakcína proti „psinke“, ktorú dostala keď bola ešte šteňaťom. Teddy bol skutočne tiež jeden pekný až mimoriadne výnimočný pes. „*No a po príchode na moju pohraničnú rotu sa ja budem tváriť, akoby nič... Len potom, keď to bude na Tule vidieť ticho utrúsím, že to bol určite Teddy..!*“ Nuž a potom si to určite vypijem, lebo každý psovod je vždy a všade za svojho psa zodpovedný.

Lenže keby to aj nakoniec dobre dopadlo, mne by z toho vyplývalo oveľa viac komplikácií, ako by sa mohlo na prvý pohľad zdať. Lebo v takýchto prípadoch to končilo obyčajne tak, že tehotná sučka musela ísť na brigádu do chovnej stanice a spolu s ňou tam odišiel aj jej psovod, aby sa tam po pôrode nejaký ten čas staral o ňu aj jej štence. Šteňatá podľa toho, aké boli vydarené skončili potom na pohraničných rotách, alebo niekde inde... Tulina kariéra, služobného psa na pohraničnejrote, by bola tým pádom veľmi otázná. No ešte horšie by bolo, že aj ja by som bol nakoniec skončil nevedno kde, najskôr na brigáde, alebo niekde inde... A moja psovodina s Tulou na rote by bola zrejme už tá tam. Čo sa teda mne ani trocha nepozdávalo.

Mal som vtedy za sebou už základný motostrelecký výcvik v Kapliciach, tiež psovodský výcvik na pohraničnejrote a dva psovodské kurzy na Cetvinách s Tulou. No a v Tule som mal vlastnoručne a celkom dobre vycvičeného služobného psa. No a ja som chcel byť vtedy zo všetkého najradšej, už konečne psovodom na našej pohraničnejrote Pasečná. Zrážať sa stále po nových „štáciách“ ma teda vôbec nelákalo. Zvažoval som to vtedy tak, ako na miskách váh, čo urobiť. No na druhej strane by sa mi bolo tiež veľmi páčilo, keby Tula mala s Teddym krásne štence o čom som ja vtedy vôbec nepochyboval. Lenže musel som sa rozhodnúť, jedno, či druhé. Na dvoch stoličkách sa však sedieť nedá... Tak som sa teda rozhodol, že radšej ja budem psovodom, než by som sa mal zrážať kade tade, po chovateľských staniach, aj keď tam mohla byť pekná „zašiváreň“, čiže rozhodne ľahšia vojna, ako tá priamo na čiare. Nuž tak som sa vtedy definitívne rozhodol pre službu na našej pohraničnejrote.

Dones mi je však ľúto, že Tula nemohla mať s Teddym mladé, čo by boli určite krásni psíci. Verím že by z nich vyrástli aj dobrí služobní psi pre službu v PS. Nuž ale taký už je život. Niekedy sa dostanete na križovatku aj keď o to vôbec nestojíte...

„Tula aj Teddy boli vtedy krásni mladí psi, no z ich kostí je dnes už iba prach a ešte horšie je, o chvíľu bude aj z tých našich...“